Якось тинявся лев лісом, шукаючи поживи. Вже два дні ріски в роті не мав. На третій день зустрів ведмедя.

— Добрий день, друже, куди простуєш?

— Ох, любий леве,— відповідає Ведмідь,— шукаю чогось попоїсти, та нічого немає; такий я голодний, аж живіт до спини прилип.

— І я голодний,— відказує лев.

— То, може, разом пошукаємо харчу?

— Разом то й разом,— згодився лев.— Що знайдемо, ділимо навпіл. Гаразд?

— Гаразд, леве.

І подались вони вдвох шукати поживи в темних лісових хащах. Незабаром надибали мале козеня, що лежало мертве під деревом. Певне, якийсь мисливець підстрелив і не знайшов.

Лев кинувся до козеняти.

— Моє! Я перший угледів!

— Ні, я перший! — заволав ведмідь і собі побіг до козеняти. Схопили вони здобич та й ну тягти кожен до себе!

— Пусти! — рикав лев.

— Ні, ти пусти! — ревів ведмідь.

— Начувайся, це тобі так не минеться! — гарикнув лев, аж листя затремтіло навколо.

— Я не заєць тобі, не кріль, і тебе не боюся! — відповів ведмідь.— Кажу по-доброму — відступися, це моя здобич.

— Щоб я та відступився?

Левові з люті аж очі заслало, і він кинувся на ведмедя. Але той був не з полохливих, то й собі розлютився. І почався жорстокий двобій. Дужі були звірі, силою рівні, та й не боялися зроду нікого. Дряпались, кусалися, качались, несамовито ревли, а біль і шал тільки додавали їм снаги.

— На лихо собі зустрів я тебе! — прогарчав лев.— Ну й дурень же я, що попхався з тобою!

— Так мені й треба, здумав водитися з таким! — бурмотів і ведмідь. — Наче не знав, яка слава про тебе ходить! Хто про тебе добре слово коли сказав?!

— Гр-р-р! Гр-р-р! Гр-р-р!

Кидались один на одного звірі, заганяли пазури один одному в тіло. Люто ревли, гризлися, але ніхто не міг перемогти. Та зрештою знесилились: гули їм з болю голови, кривавились тіла. Знеможені до краю, попадали на землю; несила було й ворухнутися. Лежали так довго, і кожному здавалося, що настала остання його хвилина.

На ту пору поблизу пробігала лисиця. Вона сховалась за деревом і стала стежити, чим же скінчиться герць. Побачивши, що вороги попадали, зразу збагнула: їм уже й кігтем не ворухнути. Лисиця підбігла до них, схопила козеня — і тільки її й бачили. А доганяти левові й ведмедеві незмога — ледве дишуть.

— Не так мене діймає біль та слабість,— каже лев,— як те, що стільки мучився, а скористалася з того лисиця.

— І я про це думаю,— озвався ведмідь.— Ми стільки натерпілися, а здобич дісталася лисиці. Отож треба було таки поділитися козеням. Були б наїлися та й подужчали.